

Les XV Jornades Culturals a la Plana de l'Arc van tindre lloc els dies 22, 23 i 24 d'octubre de 2010 a la Serra d'en Galceran. Aquestes jornades commemoraren el 500é aniversari del Privilegi de Fira d'aquesta vila.

La programació fou molt variada i es repartí entre els tres nuclis de població: la Serra d'en Galceran, els Rossildos i els Ivarsos. Dissabte es va realitzar un gran espectacle al carrer per commemorar el 500 aniversari d'atorgament del Privilegi de Fira. Un nombros grup de veïns es van vestir amb trages costumistes i escenificaren diversos passatges. També va col·laborar el grup de danses El Peiró.

Tina Pitarch, organitzadora de l'exposició "Del cató a la pissarra digital i l'era d'internet" ens ha remès aquesta col·laboració per a Tossal Gros.

DEL CATÓ A LA PISSARRA DIGITAL I L'ERA INTERNET

Les Jornades Culturals a la Plana de l'Arc són un esdeveniment que any rere any, des de en fa ja quinze, se celebra a la nostra comarca com a lligam de cohesió dels costums propis o diferenciats dels pobles que la conformen. Així, cada penúltim cap de setmana d'octubre i de manera successiva, una població diferent prepara amb il·lusió exposicions, espectacles i mostres gastronòmiques intentant que siguen del grat de la resta de participants. Enguany Borriol ens ha cedit el torn a la Serra d'en Galceran perquè poguérem commemorar el cinc-cents aniversari del Privilegi de Fira (1510-2010) dins de les Jornades.

La cultura és considerada el conjunt de coneixements, acadèmics o no, que una persona posseeix; a més a més, també anomenen d'aquesta manera les tradicions i formes de vida d'un poble. Què mereix, per tant, ser mostrat en aquests dies en els quals ha d'imperar la cultura i la concòrdia? En la meua opinió la resposta és que cal exhibir passat i present, i filant prim, potser futur.

Amb aquesta introducció he tractat de fer-vos conèixer el perquè d'una exposició on hi havia tant llibres del segle XIX com actuals. Com em va dir una persona al vore la mostra que havia preparat, en temps de crisi hem de buscar alternatives interessants amb poques

despeses; tanmateix era no solament eixa la meua intenció, sinó fer un treball rigorós que satisfera tots aquells que el conegueren. Com podem comprovar el pas del temps ens afecta a tots i a tot, i l'educació no és una excepció. Es tracta, per tant, d'una repassada cronològica a les lleis educatives dels últims dos-cents anys al nostre país donant una ullada als distints llibres de text que ens han acompanyat durant els cursos escolars. A banda d'una exposició és, doncs, una mena de xicoteta investigació que he dut a terme, en la qual he pogut aprendre coses que no sabia i recordar-ne d'altres que havia oblidat.

Cal dir que al nostre país sols ha hagut dos lleis d'educació totals: la Llei de Bases d'Instrucció Pública (anomenada Llei Moyano) de 1857, en vigor durant més de cent anys, i la Llei General d'Educació i Funcionament de la Reforma Educativa (Llei Villar) de 1970. Totes les demés, inclosa la LOGSE que ha canviat fins als fonaments del sistema educatiu, però no ha tractat els estudis universitaris, són considerades parcials; la diferència consisteix, per tant, en que les primeres fan canvis en tots els nivells d'ensenyament i les altres no. A hores d'ara estan en vigor la LODE de 1985 i la LOE de 2006.

No vaig reflectir totes les normes ja que em pareixia excessiu per al tipus d'esdeveniment que celebràvem, sols les més significatives per un o altre motiu; hem de pensar que en els últims 20-25 anys s'han dictat un nombre exagerat de lleis educatives de vegades atenent sols a ideologies polítiques en les quals no vaig entrar.

He gaudit molt revisant els llibres de text, mirant-los, olorant-los, fullejant-los... Cal confessar, però, que m'ha resultat difícil, complicat a vegades, datar-los de forma correcta; pensem que en el dia d'avui cada exemplar porta una xifra, el ISBN, que l'identifica perfectament. Ara bé, no era així fa uns quants anys. Submergint-me en els textos he pogut comprovar que moltes vegades estudiem coses que temps després evolucionen, canvien, i fins i tot, es converteixen en mentida, ja siga pels avanços científics i tècnics, nous protocols, normes, o per canvis polítics. Per exemple, fa uns anys no hi havia escriptors que no foren de parla castellana (haver, hi havia, però no constaven als llibres de text) i la guerra civil era anomenada la guerra d'alliberació; pel que fa a ciències, la reproducció humana no existia i la dels animals es veia molt lleugerament. Un cas que a mi em pareix divertit és el de Plutó: als